

113 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Strôôpe

M'n vaoder hielp 's aeves moeders veul mit aanderande kerwaaichies, die zô in 'n gezin nôôdig wazze, zôas aerepel schille, kole scheppe d'n aslaoj leeggoorie en wat 'r zôal meer voor d'n draed kwam. Mor soms had-ie inêêns zin om te gaon visse. Moeder was t'r dan wel 's mierig om maor an d'n aanderekant vong ze 't ok wel fijn as-tie mit een zooichie vis thuis kwam. Hij was een echte netuurliefhebber en wat 'r meschie ok verband mee hiew, hij strôôpte graeg. Hij viste dus zonder akte of vergunning, die je op 't gemêêntehuis mos haole. Daer mos voor betaold worde en dat vong die nooj geld, want we wazze thuios mit z'n negene en hadde 't nie aals te brêêd, omdat 't inkomme toe gêên vetpot was. Hij waarkte op de wurf en 't was bij iedere wurf 't zelfde liedjie, waarke tot 's aeves een uur of zeuve en waainig verdiene. Toe mos-ie van d'n boer waer-ie in 't waailand liep een briefie hebbe, dat-jie in z'n land moch lôôpe. Bij een boer die je kon, kò-je dat wel krijge, mor je mos 't wel aaltijd bij je hebbe as de pliesie je soms bij d'n Tienegt sting op te wachte. D'n Tienegt lag, waer nou zô ongeveer de Rijksweg is. 's Aeves nae 't ete ginge we dan mit 'n polsstok (een stevige lange stok mit een planksie d'r onderaan getimmerd) 't land in. Behaolve over de Wetering, konne me mit de polsstok over aale slôôte springe. Omdà 'k zô 'n jaer of tien was, mosse ze voor mijn niet aals te brêêd weze.

Op 'n geschikt pleksie ging m'n vaoder dan mit twêê voete langs de slôôt staon stampe en dan kwamme d'r soms luchtbellechies of een klaain kolkis in 't waoter. Je had dan kans, dat daer zeelt zat- zô noemde ze die vis. Hij lag dan de stok over slôôt, strôôpte z'n mouw op en ging op de stok legge, om zô d'n bôôjem van de slôôt verzichtig af te voele. En jawel hoor, dan riep-tie nog leggende op de stok: "D'r komp t'r êên! En gooide een grôôte moddervette zeelt van zô 'n 30 of 40 centimeter op 't land. Soms zatte d'r twêê- mannechie en vrouwchie- vlak bij mekaor en zô hadde me binne een paor uur uit en thuis een flinke zak mit zeelt. M'n grôôtere broer droeg dan mêêstal de zak mit vis, mor ik wou 'm ok zô graeg draoge, want daer was ik dan aarg trots op, al stikte je bekant van de vracht om je nek. Deuze manier van vis vange noemde ze: "Zeelt grijpe", of dat strafbaor was weet ik nie, want je had ze mit niks aandere gevangene dan mit je blôôte hande.

"Snoeke strikke" dee die ok, dat was ok wel leuk. Dat ging met een stok mit een koperdraejchie d'r aan, dat was aales wat-jie nôôdig had. Een ruime lus aan 't draejchie wier dan langzaam om de kop de snoek, die stil lag te zonne, geschove. As 't haalverwege de snoek was, wier die met een flinke ruk uit 't waoter getrokke. Je mos wel zwaer uitkijke, dat 'r gêên pliesie in de buur was, want dut was echt verbôôje. De pliesie noemde ze toe Rijksveldwachters.

Dut is nog 'n verhaol van de schrijver, die 't stuksie van vorige week (vekansie 1915) geschreve hêt. Ok hiervoor onze dank.

Onderlest kregte we 'n aerdig stuksie van een schrijver, die eerst schippersknechie was en laeter bakkeschipper is geworde. We wille 't te zijner tijd wel plaetse, mor we hebbe gêên naam of adres van de inzender. Wil die dat asnog aan ons deur geve? Z'n naam zette we d'r heus niet bij. Bij voorbaot dank en netuurlijk ok bedankt voor 't insture.

